

hos ham, hvor i Verden hun saa flygtede hen. De var bestemte for hinanden fra Evighed af som alle andre Livets smaa og store Skabninger, der elskede hinanden. Som to sørgmodige Aftensværmere, der mødes ved Solnedgang — og skilles.

»Ja, min Ven! Jeg kommer! Jeg kommer!« hviskede hun ned i Pud'en. »Og saa vil vi lade Fortiden hvile. Begge to. Jeg har jo heller ikke selv nogen engleren Samvittighed, du! Men lad os glemme — glemme! Det maa saa gaa med os, som det kan!«

Henad Morgenstunden faldt hun i Søvn; og hun sov endnu, da Moderen bankede paa hendes Dør for at lade hende vide, at Tebordet stod dækket.

Da hun rullede sin Persienne op, saae hun til sin Fortvivelse, at det øsregnede. Det var et saa skrækeligt Vejr, at Folk maatte holde Paraplyerne foran sig for at kunne arbejde sig op mod Blæsten. At Karsten From ikke af den Grund vilde holde sig hjemme men igen søge hende paa den sædvanlige Tid, var hun ganske sikker paa; men selv kunde hun umuligt gaa ud i det Vejr uden at vække Moderens Mistanke.

I den følgende Time gik hun hvert Øjeblik til Vinduerne i det Haab, at Regnen skulde sagtne; men Himlen syntes uudtømmelig, og det var et Mørke, som om Jorden skulde forgaa. Og efterhaanden som Tiden nærmede sig, da hun plejede at spasere,